

INITIAATIO

eli

Matka sisäänpäin

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS

I OSA	3
Unen sankareita	4
Alkutarinoita	14
Eläimellisiä tarinoita	21
VÄLIOSA I	28
Ei-kenenkään maalla	29
Selonteko puutarhasta	32
II OSA	35
Harmaasilmä	36
Tilannekuvia	41
Käännepohtia	47
VÄLIOSA II	54
Kolme tarinaa	55
III OSA	59
Muistoja tieltä	60
Terälehtitalo	66
Kaiken päättymisen säkeet	73
JÄLKIKIRJOITUS	79
Iltapäiväteellä apokalypsin jälkeen	80

I OSA

- *Katso. Meidän on seurattava tätä lankaa.*
- *Onko se punainen?*
- *Ei, se on ruskea.*
- *Hmm.*
- *Ehkä se on joskus ollut punainen...*
- *En oikein usko.*
- *Niin. Lähdetäänkö?*
- *Mikä ettei.*

UNEN SANKAREITA

FRANK

Frank ei ollut mikään tavanomainen mies, ei oikeastaan mies lainkaan, ja vaikka tämän olisi pitänyt olla ilmiselvää, se ei ollut.

Frank asui Yhdysvaltojen eteläosissa verivyöhykkeellä ja haaveili valaiden metsästyksestä. Hän omisti paljon erilaisia aseita ja hänellä oli häijy luonne. Päämäärätietoisuus tihkui hänen huokosistaan kun hän toimitti asioitaan valitsemallaan tiellä. Hullun hommaahan se kaikki oli eikä siitä sen enempää.

Frankin identiteettiin liittyvät ongelmat sen sijaan vaativat laaja-alaisempaa huomiota osakseen. Frankin sisällä nimittäin eli idearyppäitä, jotka hän oli syystä tai toisesta ottanut omakseen. Nuo ideat määrittivät hänelle, kuka ja mikä hän oli.

Kuka tietää, mistä Frank oli saanut nuo ideat mieleensä. Luultavasti kaikki oli saanut alkunsa jonkinlaisesta erehdyksestä syntyneestä ketjureaktiosta, jostakin, jota Frank ei ollut kyennyt omin voimin pysäyttämään. Ja niin hän sitten oli Frank, joka paineli pitkin Yhdysvaltojen eteläosien erämaita aseineen ja unelmineen. Onneksi niillä seuduin ei elänyt juurikaan valaita – siis valaiden onneksi – joten Frank joutui keksimään itselleen muuta puuhaa. Ja samalla kun hän puuhaili muuta, hän todella uskoi olevansa Frank, ihmissukuun lukeutuva urospuolinen yksilö. Hän ei epäillyt itseyytään eikä käsityksiään lainkaan, vaikka olisi ehkä kannattanut. Ja sitten eräänä aamuna sähköt hänen sisällään katkesivat ja neuronien kutomat yhteysverkostot haihtuivat olemattomiin eikä Frankia enää ollut.

Voimme vain kuvitella, kuinka Frank hämmentyi. Eivätkä hänen identiteettiongelmansa vielä siihen päättäneet. Se oli vasta alkua. Frank oli jakautunut niin monta kertaa kahtia, ettei sotkun selvittäminen ollut enää helppoa. Mies nimeltä Frank oli ollut jakautumisprosessin eräs lopputulema, ideoista rakentunut merkillinen ja lyhytikäinen omituisuus, ei sen enempää.

Mutta kyllä hän oman kokonaisuutensa lopulta taas löysi.

TIETÄJÄ K

Miksi? Se on kysymys, jonka moni kysyy, ja useasti kysyykin, mutta tietäjä K ei paljoa kysele. Kaikki on ollut hänelle jo pitkän aikaa selvää, kuin kirkasta kristallia. Ennen kirkkauden tuomaa selkeyttä hänkin tietysti kyseli, mutta tuo hämmennyksen aika jäi vain lyhyeksi jaksoksi hänen elämässään.

Entä mikä on tietäjä K:n tilanne juuri nyt? Hän itse ei sitä koskaan kysy, mutta kirkas se on, sen voi jokainen helposti todeta. Jos taas tarkastellaan tietäjä K:n toimintaa yleisellä tasolla, hänen näkemyksensä selkeys on sen silmiinpistävin tunnusmerkki. Ensinnäkään hän ei paljoa kysele, vaan toimii epäröimättä. Mutta hän ei toimi silmittömästi. Hiljaisen varmuuden tuoma tyyneys värittää hänen jokaista tekoaan.

Voidaan tietenkin kysyä, ymmärtääkö tietäjä K kovinkaan hyvin, mitä hän tällä tavoin tekee, vai onko hän vain ajatuksetonta toimintaa vailla syvempää tarkoitusta tai mieltä? Tosiaan, näin voidaan hyvin kysyä, mutta lienee jo selvää, että tietäjä K ei niin tee. Ja miksi tekisikään? Hänellä on muuta mielessään.

Mutta miksi tietäjä K on ylipäättään otettu keskustelunaiheeksi? Sitä tietäjä K ei selkeydessään mieti. Miksi -kysymys on hänelle vain sarja äänteitä, joiden merkitysoppiin hänen huomionsa ei takerru. Tietäjä K tietää, että kysymys ei ole tietäjä K:sta. Kysymys ei ole edes kysymyksistä eikä siitä, milloin kysymyksiä on tarkoituksenmukaista esittää ja milloin ei. No mistä sitten on kysymys? Tietäjä K tietää sen, muttei koskaan sitä kysy. Siinä meidän ja hänen välisensä ero.

ERÄS NOITA

1.

Oli eräs noita – oikea noita – ja hän napsautti sormiaan noitamaisesti naps! Ja koska hän oli voimakas noita, jolla oikeaa voimaa oli, niin kohtalon langat vaihtuivat.

Tai ei, ei noidalla ollut voimaa lainkaan, ja juuri siksi langat häntä tottelivat. Ei edes ollut koko noitaa, oli vain pelkkä tyhjä kuori, jonka läpi voimat liikkuiivat ja naps!

reitit kokonaan uudessa uskossa, sekasotku siistiytyessä, väärät mielet kääntymässä.

Se oli tämän noidan homma, olla vaan ja välillä vähän napsutella. Kaikkien lankojen tuolta puolen oli voima tullut ja noitaa koskenut ja siten noidaksi muuttanut. Ei enää muuta jäljellä kuin noitamainen kuori ja vähän ihmistäytettä silmänlumeeksi, todellinen sisältö tuli nyt toisaalta. Ja tuo sisältö hän oli, noita kun kerran oli ja naps!

kohtalon langat vaihtuivat.

2.

Ennen ne asuivat jossain korpimailla tuntureiden takana kotapahasissa, metsien laidoilla pienissä mökeissä korppien parissa,

mutta tämä asui huoltoaseman takana kerrostalossa ja kävi töissä kaupassa. Ajat olivat muuttuneet. Nykyisin oli parempi näyttää siltä kuin muutkin, eikä noidalta. Ja jos rumpua aikoi käyttää, niin ajankohta oli kerrostaloasunnossa tarkkaan huomioitava. Ja puheissa omista puuhista oli vähän enemmänkin kierreltävä ja pidettävä oleellinen selkeästi omana tietona, muutoin ei saisi noidantyötään toimittaa häiriöittä ja rauhassa.

Yksinäistä hommaahan se oli, vaan mitä siitä, tehtävä mikä tehtävä, hommansa oli kullakin ei hän omaa osaansa ollut valinnut. Ja vaikka olisikin, ei siitä enää irti päässyt, ei se niin toiminut.

ANNIE JA TIM

Oli Annie ja Tim, se täytyy pitää mielessä, muistaa nämä kaksi henkilöä, eli Annie ja Tim. Sitten tapahtui tämä tosi monimutkainen juttu, eikä sitä selvitellä tässä sen enempää. Tai ehkä kuitenkin hieman.

Ensin toteutettiin häikäilemätön petos, kulissien takana tarkkaan juonittu ja toteutettu, tai niin aluksi uskottiin. Sitten kuvaan tulivat petossyytteet ja tutkinta, jotka kohdistuivat taitavan harhautuksen johdosta väärään kohteeseen, eikä tutkinnasta osattu luopua säädyllisessä ajassa, ei senkään jälkeen kun jo paremmin tiedettiin. Tahdon heikkoutta, niin myöhemmin väitettiin.

Lopulta ajojahti oli pakko kohdistaa oikeampaan osoitteeseen. Seurasi kiertelyä ja pakoilua, uhkailua puolin ja toisin, sekä viimein väkivaltaa joka ei johtanut ratkaisuun tai mihinkään ratkaisua muistuttavaan. Raha ei voinut korjata tilannetta edes ulkoisesti, raha oli kadottanut tässä pisteessä merkityksensä, tuskin sillä oli sellaista ollut edes alussa. Erinäisiin suhteisiin tietenkin vedottiin, mutta hyödytöntä oli sekin, tilanne oli karannut käsistä ja vain hävinneitä oli enää mukana pelissä, mukaan lukien Annie ja Tim. Asiat eivät todellakaan olleet hyvin.

Annie oli pitkä ja teräväpiirteinen, Tim jotenkin piirteetön ja pituudeltaan tarkemmin määrittelemätön, ehkä keskipituinen, mutta oli epäselvää suhteessa mihin. Kumpikin heistä oli vailla henkilöhistoriaa, he olivat häivyttäneet sen, loihtineet sen kadoksiin. Ei niin, ettei heidän henkilöhistoriaansa olisi lainkaan ollut, ei vain löytynyt ketään, joka olisi osannut kertoa mikä se oli, korkeintaan palasen tai kaksi sieltä tai täältä, eikä sekään välttämättä pitänyt paikkansa kuin osittain tai ei alkuunkaan.

Ei tämä silti sitä tarkoittanut, että Annie ja Tim olisivat olleet salaperäisiä tai edes hämäreperäisiä henkilöitä. Kukaan ei kiinnittänyt heihin kahdesti huomiota, ei välttämättä edes yhdesti, sellaista se heidän kanssaan oli, mutta molemmat olivat silti sotkeutuneet tähän juttuun. Kukaan ei osannut sanoa, mistä se oli heidän kohdallaan alkanut. Ei asioille aina löydy sopivaa selitystä, jonkinlaista selkeää syiden ja seurausten ketjua, jota jäljittää taaksepäin aina ymmärrettäviin alkutekijöihin asti.

Mutta ei se petosjuttu sinänsä edes ollut kovin tärkeä, Annie ja Tim pääsivät siitä irti, tai oikeastaan koko juttu irtosi heistä ja jatkoi matkaansa heistä piittaamatta, ja mennessään se sotki toisia henkilöitä vyyhtiinsä ja muutti vastaavasti heidät osaksi juttua. Mutta Annie ja Tim olivat nyt siis irti, eivät viisaampina tai kokeneempina, mutta irti, ja se oli erinomainen juttu heille.

PROFEETTA OMALLA MAALLAAN

Niin, hän hieman viljeli mutta päätoimenaan huonekaluja rakensi. Ja joskus jotain isompaakin jos tarve oli. Ja siinä sivussa sitten profetoi kun hetki tuli. Yleensä hetki tuli hänen talonsa takapihalla, kasvimaan vieressä lähellä kaivoa, vuodenajasta tai päivänkierrosta riippumatta.

Hyvää hänen profetoimisensa oli. Miltei suora linja ylhäältä alas asti auki, siis ehtaa priimaa sen pystyi tavallinen maallikkokin sanomaan, mutta ei hän siitä itse erityisemmin pitänyt. Hän olisi mieluummin hoitanut asian jotenkin toisin, olihan se melko lailla noloa sillä tavalla omalla pihamaallaan ja useimmiten täysin varoittamatta, kylätie kun kulki siitä ihan vierestä, mutta ei se ollut hänen valintansa.

Kyläläiset tulivat usein kuuntelemaan jos lähistöllä olivat, eivät juurikaan pilkanneet, eivät ainakaan avoimesti nauraneet. Ja ne muutamat jotka ymmärsivät ottivat opiksi sen minkä kykenivät, mutta eivät asiasta erikseen kylillä huudelleet.

Tätä oli jatkunut jo vuosia, se oli alkanut kun hän oli ollut aikuisuuden kynnyksellä. Hän oli silloin kuollut pois ja syntynyt uudeksi, ja sen jälkeen elämä oli ollut hänelle tällaista näin, eli aika tavanomaista noin pääsääntöisesti ja sitten välillä hieman profetiaa. Puolisonkin hän oli löytänyt ja perheen perustanut, nautti kylällä suoraselkäisen mainetta, ei tehnyt asioistaan suurempaa numeroa. Hän harjoitti ammattiaan rehellisesti ja hyvin, rakentamansa huonekalut olivat korkealaatuisia, parempia kuin naapurikylissä, se laajemmaltikin tiedettiin. Tilauksia siis tuli ja kauppa kävi, mutta ei se ollut syy siihen, miksi joskus vähän pitemmältäkin paikalle saavuttiin.

Hänen ystävänsä joskus ehdottivat, että voisihan hän antaa koko profetoimishomman olla, jos se kerran raskaaksi kävi, tai ainakin rajata vähän pienemmälle piirille. Ja hän ymmärsi heitä kun he näin sanoivat, mutta ei se toiminut sillä tavalla, ei sinne päinkään, ei asia ollut hänen tahtonsa hallussa. Hän profetoi laulamalla, ja kun laulu oli tulossa – jostain syystä useimmiten silloin kun hän oli menossa kaivolle – niin laulun oli tultava, kuin uloshengitys, ei sitä voinut pitkään pidätellä.

Ja elävöittäväähän taivasvirran läpihyöky oli. Hyviä hedelmiä hyvät puut kantavat, ja laulaessaan hän sai tuon totuuden joka kerta omakohtaisesti todeta, eli siitä puolesta ei ollut valittamista. Mutta siitä ei ollutkaan kyse.

Kai hän olisi voinut pyytää, että väylä sulkeutuisi. Niin, olisi hän voinut kirveellä katkaista omat jalkansakin, jos ei olisi halunnut enää koskaan kävellä, että sikäli. Eli mitä sitä miettimään, miksi pyristellä vastaan. Ei hän profetoimisensa ottamasta muodosta pitänyt, ja aika ja paikkakin

olivat hieman kyseenalaisia – elettiin kuitenkin pienessä maalaiskylässä ahtaiden ajatusten ja kaukaisten kuninkaiden asettamien lakien ympäröiminä – mutta tällaista hänen elämänsä nyt oli.

Ei hän kyennyt itse näkemään tilannettaan kovinkaan hyvin, eikä sitä nähnyt hyvin kukaan muukaan. Itse laulu oli hänelle ilo, ja kyllä hän laulunsa vaikutuksia jonkin verran itsekin hahmotti, ainakin sen verran kuin profetoimisen kannalta tarpeen oli. Mutta kyllä näkeviä silmiä sen verran ympäriltä löytyi, ettei profetoimisen laajempi vaikutus huomaamatta jäänyt. Niin, ei sitä voinut mitenkään olla huomaamatta, ja sen myönsivät välillä syrjemässä naureskelijatkin, joskus herkemmillä hetkellään ainakin.

Mutta oli hänen palveluksensa taakka siltikin, sen näki päällepäin, työtä työn päälle ja minkälaista. Eikä se työ itsessään vaan työympäristö, siitä hän läheisilleen joskus synkemmällä sävyllä puhui. Vaikka ymmärsi hän asiointilan tietenkin ja näki ja kiitti miten hienosti kaikki oli hänen elämässään järjestynyt. Hommat oli hoidettava, ja koska ajat olivat mitä olivat, niin sille tosiaan oli enemmänkin tarvetta. Kyse oli laulusta eikä hänestä, tai hänhän oli kuollut pois, jotta laulu voisi tulla, mutta kuitenkin.

Eikä hänen laulamisensa edes ollut se varsinainen asia, vaan se mitä laulun yhteydessä välittyi. Ne joilla kuulevat korvat olivat, alkoivat kuulla paremmin. Sama laulu lauloi jokaisessa, niin, se laulu lauloi kaikkialla. Oli vain muutamia esteitä laulun tiellä siellä ja täällä, sielullinen muistinmenetys ja tietämättömyys olevan ytimeistä ja muuta sellaista, ja juuri siksi hän lauloi talonsa takana kaivon vieressä, melkein joka päivä, ja me kuuntelimme hiljaa aidan takana.

HIEMAN MINUSTA

1. MINÄ JA KUU

Täällä minä olen, takapihan aidan takana kertomassa näitä juttujani. Joskus ihmettelen itsekin, miten olen tänne päätynyt. No, se minusta. Kiinnostavampaa on esimerkiksi se, että kuun reunasta kasvaa spiraaleille kiertyviä kärhiä. Niitä ei ole kovin helppo nähdä, eikä ne nähdessään voi olla varma siitä, että katselee kuuta. Sitä ei oikein tiedä mitä silloin katselee, mutta jälkikäteen taipuu väistämättä johtopäätökseen, että kyllä sen täytyi olla juuri kuu. Mikä muukaan se olisi voinut olla?

Miksi kuun reunasta kasvaa spiraalikärhiä, on taas kokonaan toinen kysymys. Tietääkseni aiheesta ei ole tehty ainuttakaan kunnollista tutkimusta, vaikka aihe olisi ehdottomasti tutkimisen arvoinen. Nykyaikainen kuututkimus onkin ajautunut pahasti sivuraiteelle ja pysytellyt siellä jo aivan liian kauan aikaa.

Kuu ei siitä paljoa välitä. Se on nähnyt jo niin paljon kaikenlaista.

2. KIRJE KOTIPUOLEEN

Kyllä minä tiedän, ettei siellä kotona ole ketään tätä lukemassa. Eikä näitä kirjoituksia ole tarkoitettu niille aineettomille silmillekään, jotka pälyilevät olkani yli niitä kirjoittaessani. Eivät he näitä voi mitenkään ymmärtää. Minä hourailen täällä itsekseni kynäni kanssa, kuvittelen aikani kuluksi yhtä ja toista tästä maailmasta ja kotipuolesta. Kotona mitään kirjeitä ei ole olemassakaan, eikä lukutaitoa tai lukijoita. Yhteydenpito täältä kotiin tapahtuu samoin kuin se tapahtuu kotiväenkin kesken, ja siitä taas voidaan päätellä, etten ole koskaan lähtenyt minnekään.

Terveisiä täältä jostakin siitä huolimatta.

ALKUTARINOITA

PUUTARHA

1.

On vaikea uskoa, että koko maailmankaikkeus on vain pimeää savunkaltaista usvaa ja siellä tapahtuvaa persoonattomien aikeiden värähtelyä.

Lisäksi maailmankaikkeus on pieni, vain häviävän pieni mustan tuprahdus, niin pieni ja ohikiitävä, että sitä on mahdoton ottaa vakavasti lukuun. ”Käväisikö tuossa äsken jotain”, saattaa kuulla kysyttävän, mutta siinä kaikki.

Maailmankaikkeuden sisällä asiat näyttävät kuitenkin toisenlaisilta.

2.

Adam oli ollut syntymästään saakka mielipuoli, oikeastaan jo ennen sitä, vaikkei hän tietenkään vielä silloin ollut Adam. Adam oli kadottanut kosketuksensa todellisuuteen ja kuvitteli, että hänen kohtalonaan oli tehdä suuria tekoja. Ei hän mitään saanut aikaan, vaikka myöhemmin monet väittivätkin niin. Mutta koska he olivat mielipuolia itsekin, ei heidän sanaansa voi luottaa.

Sitten Adam kuoli ja hän lakkasi olemasta Adam, mutta ei suinkaan mielipuoli, kuten aluksi mainittiinkin.

3.

Eevan mieli oli sokeutunut. Sillä ei nähnyt enää paljoa mitään. Opastakaan hänellä ei ollut, vaikka sellainen oli saatavilla. Mutta Eeva ei ymmärtänyt opasta pyytää, koska ajatteli näkevänsä melko hyvin.

Onneksi kuoppaan putoamisen pelkoa ei ollut. Eeva nimittäin oli jo kuopassa. Ei hän siellä viihtynyt, muttei toisaalta osannut kaivata poiskaan, hänen mielensä hän oli sokea eikä hän ymmärtänyt missä oli. Ja siellä kuopassa hän eleli.

ERÄÄN LASKEUTUMISEN KUVAUS

1.

Alfa ja Omega. Alkulähde. Luomakunta. Sitä me olimme, ja se oli kaikki mitä on.

Sitten syntyi se mieletön idea, ja se alkoi savuttaa välittömästi. Mustaa, sakeaa savua levisi ympäriinsä joka puolelle, ja Alkulähde katosi näkyvistä. Mitään vastaavaa ei ollut tapahtunut aiemmin, ja kaikki pasmat sekosivat kerralla. Osa meistä irtosi ja katosi kauhuissaan savun sisälle, ymmärtämättä mitä oli tapahtumassa. Tai ehkä se oli harkittu pako tapahtumapaikalta, motiiveista ei vielääkään ole täyttä varmuutta.

Savun seassa jakautuminen alkoi kertautua, kertautua ja kertautua, nopeus oli valtava, ja pian eksyneitä oli savun seassa lukemattomia, alkuperänsä miltei kokonaan unohtaneina.

2.

Ulottuvuuksia ja atomirihmastoja ilmaantui ympäriinsä, galaksijoukot ja tähtisumut kieppuivat, aurinkokunnat planeettoineen poukkoilivat pitkin poikin ja pimeyteen eksynyt valoviiva jakaantui ja kiteytyi yhä tiheämmiksi muodoiksi syntyvän kaikkeuden mukana.

Ekosysteemeitä, eliöitä, heimoja, sukuja. Elämiä, vuosia, hetkiä, sekunteja. Ja siellä sitä oltiin, outona olentona maailmankaikkeuden keskellä vailla ainuttakaan ymmärrettävää selitystä.

3.

Tietysti sieltä haluttiin pois ja takaisin kotiin. Paluureittejä etsittiin ja varteenotettavia keinoja kokeiltiin, mutta mikään ei toiminut.

Miten mikään siitä olisi voinut toimia? Tilanne oli mikä oli, ja kaikki reitit ja keinot olivat tilanteen sisäpuolella. Ratkaisu taas oli olla ulkopuolella. Eli tavallaan aika yksinkertainen juttu.

Mutta kuka ulkopuolella oikeastaan oli?

ELÄIMELLISIÄ TARINOITA

TILANNEKUVA

Rivi kalpeita naamoja tiilimuurin seinustalla, odottavat silmät sidottuina laukausta. Taka-alalla lauma villakoiria mustissa liiveissä, ajavat polkupyörillä siistissä letkassa. Ne ovat etsimässä sirkusta jossa esiintyä, tai niin ne ainakin väittävät. Vaan mistä sitä tietää, huhu kertoo harkitusta kulissista, ja kulissin takana varkauksia kähmintää hämäräkauppoja.

Pommikuopat ympärillä täynnä kassakuitteja. Ostoslista oli pitkä mutta perusteltu, kunnollista tuhoa ei olisi muutoin saatu aikaan niin lyhyessä ajassa. Saavutetut edut on talletettu tulevaisuuteen, ja siellä viikatteen kanssa kulkeva luuranko nostaa hyvän tilin jälleen kerran.

Villakoiria ei paljoa kiinnosta, ne ajavat polkupyörillä kovaa vauhtia kohti omaa etua. Eksyneiden heimo on kokoontunut sivummalle katselemaan niiden menoa. He eivät enää tiedä mitä tehdä, heimon kaikkien sukulinjojen liikevoima kuin amatöörien nuorallakävelyä tyhjyyden yllä. Nuora on hauras, tyhjyys pimeä, heimon kohtalona on pudota ja kadota olemasta. Villakoirilla on sen sijaan muuta mielessä, ne polkevat tyylillä, kaartavat komeasti, niillä on kaikki vielä edessä.

Todistat tätä näkymää ja voit vain ihmetellä. Sanat pirskahtelevat mielen rakentamassa kokemuskuplassa, sen yläosassa ja melko tarkkaan keskellä. Päättät heittäytyä tilanteeseen ilman ehtoja ja hetket kuin kaistaleet ottavat sinut syliinsä ja asettavat näkymän keskelle. Näkymän ulkopuolella odottaa ääretön, se napauttaa etusormella rannekellonsa lasia ja katsoo merkitsevästi, sinua.

KUVAN KESKELLÄ KROKOTIILI

Krokotiili lojuu rantatörmällä hiljaa liikkumatta, miettii matelijamietteitä korkean heinikon seassa. Itkut oli itketty, ne eivät olleet auttaneet. Dinosauruspainajaiset vaivasivat edelleen, olivat pesiytyneet syvälle selkärangan keskelle. Vuosimiljoonien menneisyys oli siellä edelleen elossa, unien ohjelmointi armoton, tilanne mahdoton, henki haisi hampaat kiilsivät iltapäivän viiltävässä valossa.

Olisi ollut aterian aika, mutta oli viisaampaa pysytellä visusti piilossa. Saapasihmiset aseineen olivat jälleen liikkeellä, oli taas se aika vuodesta. Oli syytä olla varovainen siksikin, että uudet painajaiset eivät olleet kaivertuneet uusiin sukupolviin niin helpolla, vain hyvin hitaasti ja huolella ne alkoivat iskostua. Jokaiseen vaiheeseen tarvittiin tuhatmäärin pelkoa ja uudenlaista rimpuilua saman vanhan väistämättömän edessä. Uusia ruumiita oli jo miljoonittain takana, mutta se ei vielä riittänyt, hirmuliskojen kauhuaika hallitsi edelleen krokotiilien sieluissa, vaikka uudet mielipuolet olivat jo pitkään riehuneet pitkin poikin rämettä aseidensa kanssa.

Tässä kuvassa on jotakin pielessä, krokotiili ei tiedä mitä.

ETSIVÄ

Kolme pelleä riippuu köysistä, köydet kiinni ruokasalin kattohirressä, kattohirsi korkealla ruokapöydän yllä. Pellet huutelevat hävyttömyyksiä, solvaavat surutta ja nauravat. Alapuolella pitkän pöydän ääressä kaksi henkilöä, heidän edessään syvät lautaset ja kattila. Syövät eilistä soppaa aamiaiseksi vaikka on yö, eivät välitä ilkkuvista pelleistä.

Ruokasalin ovi työntyy raolleen, puudeli astuu ovenraosta sisään, pörhistää turkkiaan, haistaa mattoa, istuutuu alas. Puudeli ilmoittaa että on etsimässä tuttavaansa, kateissa jo kolmatta viikkoa, kaikki havainnot ja vihjeet olisivat enemmän kuin tervetulleita. Pellet vaikenevat, sopansyöjät vain katselevat, kukaan heistä ei ymmärrä puudelin puhetta. Puudeli ottaa rauhallisesti, ei hermostu, tämä on sille jo tuttua. Se nuuhkii rauhassa nurkat, vilkaisee välillä pellejä, syö mennessään pöydän alta pari murua. Ei vainua, ei vihjeitä, se alkaa tehdä lähtöä.

Toinen sopansyöjistä nousee äkisti pystyyn, avaa suunsa, ei saa sanotuksi. Toisen hartiat painuvat, asento kumartuu, lusikka tipahtaa kädestä. Pellet ovat edelleen hiljaa, tuijottavat katonrajasta lattiaa. Toisen silmissä kyynel ja toinenkin, toisen otsa syvillä uurteilla, molempien leukaperät pingottuneet ja kireällä.

Puudeli tarkkailee tilannetta mutta ei ymmärrä, koko juttu haisee pahalta ainakin kahdellasadalla eri tavalla. Mikä näitä ihmisiä oikein vaivaa, se ajattelee.

Näitäkin ihmisiä, se korjaa hetken kuluttua.

Pellet itkevät jo valtoimenaan, voihtivat hiljaa, sopansyöjät eivät saa soppaansa syödyksi, tuijottavat eteensä mykkinä. Yläkerrasta alkaa kuulua huutoa, samoin kellarista, puudeli katsoo parhaimmaksi poistua tässä vaiheessa paikalta. Se palaa omia jälkiään pitkin takaisin, ulkona kuu hymyilee sirppiä pää vinossa. Etsintä jatkuu, yhtä etappia viisaampana.

KUNINGAS

Kostean kumpareen korskea kuningas, kastemato, alkoi kirkua kovaa, sillä kuivuus oli kohta tulossa. Eikä mikä tahansa kuivuus, vaan matosielut seisauttava sysipimeä kuivuus, pahempaa kuin kuolema.

Matonäkijät olivat jo sukupolvien ajan siitä varoittaneet, ennustaneet, vaatineet mahtimadoilta toimenpiteitä, ja siihen ne olivat ryhtyneet. Oli perustettu kuninkaallinen erityislinja, taidoissa taitava, viisaudessa verraton, ja se oli ottanut tilanteen haltuunsa.

Matokuningas oli linjan haltija, viimeisin perinteenkantaja. Se tunsi kaamean kohtalon kihelmöivän ja hengittävän vasten kosteaa kehoaan, huohottavan malttamattomana. Se oli nyt tulossa, ennustus oli toteutumassa, ja koko matoklaani oli kumpareen sisällä kuin saalis tiukassa satimessa.

Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin kirkua kuten vain kastematokuninkaat osasivat, taajuudella taianomaisella, muinaisten lieroruhtinaiden kielellä, salaisen linjan tiedolla perityllä. Se oli laulu kuin lentoliskon huuto maanytimen taajuudella ja enemmän, koko kumpare täräsi laulun alla, huojui ja värähteli todellisuuksien rajalla kun kuningas täytti kohtalonsa.

Linnut vaikenivat, sulkivat nokkansa, unohtivat osaavansa lentää. Aurinko tärähti taivaalla, ei muistanut hetkeen paistaa. Tähtiä putosi mereen roppakaupalla, meri kiehautti, susi syleili lammasta. Ja sitten kaikki oli ohi ja jatkui taas, kaikki oli muuttunut, hiljaisuus laskeutui, eikä madon mahtavan tarvinnut enää laulaa.

KÄÄRMEETÖN VAIHTOEHTO

Kolme valokäärmettä, kaksi kieppuvaa, yksi suora. Käärmeet tanssivat sen pillin tahtiin, jota itse soitat. Ja miten käärmeet tanssivat määrää sen, mitä pillilläsi soitat, suljettu kehä pyörii, polku piirtyy spiraalina kulkusi alla.

Tanssit käärmeiden kanssa ympäriinsä kunnes liikevoima loppuu, pilli putoaa, musiikki lakkaa, käärmeet karkaavat ja leviät pitkin poikin joka puolelle,

kunnes aloitat uudestaan alusta kaiken unohtaneena.

Uudet käärmeet samasta vanhasta muotista ja sama juttu pillin kanssa. Sävelmät kaikki moneen kertaan kuultuja, samat ympyrät jälleen kuljettavana, vaan ei voi mitään, näin se on ollut aina.

Vaihtoehto on olemassa, pitää siirtyä syrjään ja antaa sille tila, tositarkoituksella. Ei se ole alkuunkaan helppoa, mutta lopulta:

Käärmeiden tilalla yksi ainut aurinko, joka ei häikäise eikä polta. Ja kun lämmin merituuli puhaltaa ja soi hiljaisuutta, on pillistä tullut tarpeeton. Katsot vaihtoehtoista näkymää kaikessa rauhassa, eikä katsoja ole enää sinä. Olet rauha etkä sinä, ei muuta sinusta jäljellä, ei tietä jota kulkea.

Tuuli puhaltaa, aurinko paistaa.

AASIN MATKA

Oli aasi, joka ei ollut kultainen, vaan ruskeanharmaa ja muutoinkin aika tavallinen. Mutta tämä aasi oli oppinut sydämessään kuvittelemaan ja kuvitelmissaan se osasi lentää. Se lensi monta kertaa kuuhun ja takaisin ja kauemmas, paljon kauemmas, eikä se lentäessään ollut enää aasi, vaan kimmeltävien kultahippusten kiitävä vana, vauhti oli huimaava, kaarteet ja syöksyt säkenöiviä kultasuihkuja. Aurinko oli aasin paras ystävä, kaukaiset tähdet joukko ymmärtäviä ihailijoita, ja vauhdilla aasi kiisi kohti korkeita kaukaisuuksia onnellisena hirnuen eikä koskaan palannut takaisin.

VÄLIOSA

Maailmanreunan rajamaa.

Sieltä näkyvä alkunsa saa.

Sieltä tarinat kumpuaa.

Muisti palaa.

EI-KENENKÄÄN MAALLA

Sanotaan vaikka, että se oli talo. Tai ei ehkä talo, mutta jonkinlainen asumus, mahdollisesti jopa talo. Ja siellä minä olin. En huoneessa, mutta huoneenkaltaisessa tilassa. Tila aukeni toisiin huoneenkaltaisiin tiloihin, ja lopulta jonnekin, joka oli talon ulkopuolella. Ainakin se raja oli selkeä. Tai melkein selkeä.

En tiedä kuinka kauan olin ollut siellä. Ajan kulku oli hämmentävää. Joskus epäilin, oliko siellä aikaa lainkaan. Tai ehkä ajan paikalla oli siellä jotakin muuta. Ja lisäksi oli pimeää. Ei valotonta mustaa, vaan pimeää sillä tavoin kuin tyhjiys on pimeää.

Miten sitten tiesin, että olin talossa tai asumuksessa tai jossakin sen tapaisessa? En tiennytkään. Ne olivat johtopäätöksiä, jotka olin tilanteesta tehnyt, ja myönnän että päätelmieni perusteet olivat hatarat. Muistinikaan ei toiminut kunnolla. En käsittänyt miten olin koko paikkaan edes päätenyt. Minä vain olin siellä.

Ulkona kävin harvoin. Ulkopuoli pelotti minua. Siellä ei ollut juuri mitään kiinteää. Siis todella kiinteää. Talo saattoi sijaita pienellä saarella, ja saaresta eteenpäin kaikki aaltoili, velloi ja virtasi. Se oli mahdollisesti meri. En ollut varma, mutta voimakas se oli, loputtoman tuntuinen, arvaamattomasti vyöryilevä.

Mainitsinko jo, että olin yksin? Yksin minä nimittäin olin. Koko paikassa ei ollut muuta kuin meri ja saari, sekä minä asumukseni sisällä. Ja asumuksenikin oli ehkä kuvitelmaa. Siitä huolimatta se oli turvapaikkani.

Minulla oli myös tuntemuksia. Ne saattoivat olla muistoja, tai aavistuksia. Ne kertoivat toisenlaisesta paikasta, että hetki sitten asiat olivat olleet toisin, että olin ollut toisaalla ja joku toinen. Ja siellä missä olin ollut, oli ollut muitakin. Monia muita. Minulla oli ollut oikea talo jossa olin asunut, ja se oli ollut jonkinlainen elämä mitä olin siellä elänyt. Siellä oli ollut kokonainen maailma, laaja maailma täynnä tapahtumia ja olentoja, täynnä kaikkea. Niin, ehkä se oli ollut elämää.

Ja muistin minä muutakin. Oli ollut toisiakin joitakuita, monia toisia, ja minä olin ollut niistä jokainen. Olin asunut lukuisissa erilaisissa taloissa, tuntenut muita kaltaisiani ja kaikenlaista oli tapahtunut. Ja nyt jokainen noista taloista oli muisto, tai aavistus, poissa joka tapauksessa. Ja minä olin täällä. Tai täällä oli se, mitä minusta oli jäljellä. En enää osannut sanoa, mitä 'se' oli.

Sijainti, jossa parhaillaan olin, oli hatara. Se oli tilapäinen, vaarassa. Koko paikka voisi pyyhkiytyä koska tahansa pois. Nämä asiat tunsin selvästi. Ehkä se oli tietoa, mutta tietäminen ei tuntunut miellyttävältä. Olisin mieluummin ollut tietämättä.

Lisäksi meressä oli jotakin, joka huolestutti minua. Painosti jatkuvasti. Tiesin, että se täytyi torjua ja pitää poissa, vaikkun tiennyt mitä se oli. Tai ehkä minä tiesin, mutten halunnut tietää. Tai ehkä olin tiennyt joskus, ja päättänyt unohtaa.

Oli miten oli, en voinut luottaa asumukseeni. Olisin kenties voinut jäädä sinne ilman painostavaa uhkaa meren taholta. Ilman sitä kaikki olisi voinut olla toisin. Uhka sekoitti mieleni jatkuvasti, puristi sisältäpäin, puristi kovaa. Ilman uhkaa olisin ehkä kyennyt muistamaan, miksi olin tuossa paikassa. Ilman sitä olisin saattanut olla jopa onnellinen, tai melkein onnellinen, tai jotakin onnellisen kaltaista.

Tiesin, että näin ei ollut aina ollut. Tätä paikkaa, tätä tilannetta. Eikä taloja, joissa pystyi olemaan joku toinen. Kerran oli ollut jotakin kokonaan muuta. Niin, oli tapahtunut jonkinlainen virhe, ja olin tehnyt virheen itse. Ja nyt olin täällä. Ehkä paossa, ehkä piilossa, ehkä karkotettuna. En tiedä, täällä joka tapauksessa, virheeni seurauksena.

Virhettäni edeltänyt maailma oli kokonaan poissa. En tiennyt miten sen olisi saanut palautettua. En muistanut mitä tuo aiempi oli edes ollut. En kunnolla. Tai en alkuunkaan, en ollut varma. Yhteys oli katkennut. Elin nyt yksin tyhjässä asumuksessa, jonka ehkä kuvittelin. Ja meressä oli uhka. Siitä asiasta olin varma. Aivan, siitä ei ollut minkäänlaista epäselvyyttä.

Muistoni elämistä, joissa olin ollut joku toinen, olivat sijainteja joista meressä oleva uhka ei minua löytäisi. Niin se taisi olla. Nuo muistot olivat välillä melkein kosketusetäisyyden päässä, kuin jonkinlaisen ohuen kalvon tai verhon takana. Jos se mikä meressä eli, tulisi ja hyökkäisi, voisin ehkä paeta verhon taakse ja olla taas joku noista toisista ja asua oikeassa talossa. Hetken aikaa ainakin. Ja ainakin olisin poissa täältä.

Virhettäni edeltänyt maailma pelotti minua myös. Oikeastaan se pelotti minua enemmän kuin se, mitä meressä asui. Jos olisin koettanut palata sinne takaisin, minut olisi pyyhkäisty kokonaan pois olemasta, siitä olin varma. Mutta se oli turhaa ajattelua. En tiennyt miten olisin voinut palata. Ehkä aikaisempaa maailmaa ei ollut enää edes olemassa, en tiedä. Mutta aavistin silti, että kyllä se oli. Kaipasin sinne, kaipasin valtavasti ja samalla pelkäsin, mutta tiesin että sinne en voinut palata. Ei se ollut mahdollista. Ei se vain ollut. Ei tosiaan, sen ainakin tiesin. Kyllä vain. Ei missään nimessä.

Niin, nyt muistan paremmin, tai ainakin luulen että muistan. Mutta muistaminen ei tuo helpotusta, päinvastoin. Meri ympärilläni on herännyt. Se pauhaa, velloo voimakkaammin, aallot alkavat lyödä saarelle, ne lyövät jo asumukseni ovelle. Mitään hyvää ne eivät kanna mukanaan, ahdistus suunnaton ahdistus, jokin sisälläni kouristelee, syyllisyys pelko ja kipu. Haluan paeta, sulkea meren pois, se on liian paljon sitä ei voi kestää, se on aivan liian paljon tahdon jotakin minun ja meren väliin, mitä tahansa muuta mutta ei tätä, tätä en tahdo kokea, ei ei ei, en kestä sitä kokea en tiedä mitä tehdä, mikä tahansa missä tätä ei ole käy, mikä tahansa mikä tahansa mikä tahansa

kiepsahdan väkisin ympäri ja siinä on verho, verhon takana on tyhjyys, tyhjiydessä leijuu kuplia, yksi kuplista liukuu minua kohti, minä kuplaa kohti. Näen kuplan sisällä hahmon, maiseman, tien. Tiedän että voisin olla kaikkea sitä ja päästä pakoon, että kaikki se voisi olla minun, että se on jo minun, muuta vaihtoehtoa ei ole. Jokin minussa väittää vastaan, ääni on hiljainen, en kuule sitä kunnolla vaikka haluaisinkin, meri ärjyy selkäni takana, uhkaa vyöryä ja nielaista, on mentävä ja pian.

SELONTEKO PUUTARHASTA

Ei täällä alun alkaenkaan ole ollut ketään, tosi kuin vesi, mutta ei täällä kukaan sitä usko, en oikein usko sitä itsekään, hankala juttu. Tilanne näyttää yhdeltä mutta on kuitenkin kokonaan toista, aurinko kiertää maata -tyyppinen tilanne paitsi pahempi, kokonaan eri kertaluvun asia.

Tämä on puutarha. On myöhäinen kesäilta, on tuuletonta, lämmintä ja lähes pilkkopimeää, tähtiä tai kuuta ei näy taivaalla lainkaan, joten on varmaankin pilvistä. Puutarha sijaitsee puisen talon takapihalla, molempia kiertää aita vaikka naapureita ei ole, aidan takana on huojuilevaa heinikkoa ja metsä. Puutarhassa kasvaa omenapuita ja marjapensaita, on monenlaisia istutuspenkkejä ja pengermiä ja polkuja, kaikkialta kuuluu hyönteisten sirinää, ja sitten täällä olen minä.

Istun katetussa puutarhakeinussa, tällä erää yksin, mutta en ole kaiken aikaa yksin, en suinkaan. Täällä käy kaikenlaisia vieraita ja tuttavias ja monenlaisia eläimiä – ja joskus henkilöitä jotka ovat tulleet kaukaisista maista – mutta ei täällä todellisuudessa ole koskaan ollut ketään, ei oikeasti, niin uskon, koska olen tiennyt sen omilla silmilläni monta kertaa ja tuntenut sisuksissani. Mutta en tietenkään tiedä sitä juuri nyt, koska en näe enkä tunne sitä juuri nyt, ei, nyt olen täällä puutarhassa ja juuri siksi tilanne on hämmäntävä, pelkkää uskoa ja arvailua jäljellä, eikä yhdestäkään vieraastani tai tuttavastani ainakaan toistaiseksi ole ollut asian ratkaisemiseksi minkäänlaista *täsmällistä* ja *suoraviivaista* apua.

Olen saattanut menettää järkeni. Se on paljon mahdollista, jopa suuresti todennäköistä, hyvinkin luultavaa. Mutta ei se silti sitä tarkoita, että se mitä asioista koen ja ajattelen olisi lähtökohtaisesti ja läpikotaisesti järjetöntä, ei suinkaan, siitä ei ole kyse. Sokeat kanat nappailevat yllättävänkin paljon jyviä, senkin olen saanut todistaa omakohtaisesti monet kerrat.

Järkeni menetys on tapahtunut kaukaisessa menneisyydessä, luulisin niin, vaikka en kykenekään muistamaan tarkkaa ajankohtaa. Tai oikeastaan koko väite järkeni menetyksestä on vain päätelmä, jonka olen kirjoittanut ylös tähän päiväkirjaan, tai oikeammin yökirjaan, sillä täällä on ollut yö niin kauan kuin muistan. Mutta minulla ei ole varmuutta tästä asiasta, minulla on vain päätelmäni, sillä muistinikin laita on vähän niin ja näin, mutta olen tarkistanut päätelmäni monta kertaa tarkkaan ja huolellisesti, eikä ole luultavaa että olisin erehtynyt. Järjelleni tosiaan on tapahtunut jotain, menneisyydessä mitä ilmeisimmin eikä ainakaan tulevaisuudessa, tämä on jo hyvinkin järkevää päättelyä, ja sellaisenaan se tietenkin todistaa omaa päätelmäni vastaan.

Ehkä olisi parasta aloittaa alusta ja käydä kaikki vielä kerran huolellisesti ja tarkoin läpi, mutta en tiedä missä on alku. Varhaisimmat muistoni ovat epämääräisiä katkelmia – sormeni jäävät

sulkeutuvan oven väliin, pelästyn nukkuvaa ihmistä joka herää säpsähtäen, nauran hillittömästi nurmikolla koska joku on pyörittänyt minua ympäri monta kertaa, ja niin edelleen – mutta sitä edeltävältä ajalta en muista mitään, eikä hajanaisista muistoistani ole kunnolliseksi aluksi. Pelkästä tyhjystä ja pimeästä ei-mistään ei taas mitenkään voi aloittaa, en usko että jokin sellainen voisi olla oikea alku, jotka sellaista väittävät ovat varmasti harhautuneet, mutta vetelevät silti johtopäätöksiään kummallisen itsevarman oloisina ja ryhdikkäinä, mitä he oikein yrittävät? Ei, ratkaiseva palanen on mitä ilmeisimmin unohdettu tai jollakin muulla tavalla kadotettu ja sen johdosta järki on mitä luultavimmin menetetty samalla, ja jäljelle on jäänyt enää tämä näin, joka ei paljoa mitään lopulta ole, ja myös tämä voidaan sanoa melko suurella varmuudella.

Minusta tuntuu, että olen istunut tässä pimeässä puutarhassa jo tuhansia vuosia ja tavannut vain hourupäitä ja juonittelijoita ja kohdannut kaikenlaista petomaisuutta sekä kuullut merkillisiä ja uhkaavia ääniä aidan takaa. Jäljellä olevat muistoni ailahtelevat, horjuvat oikein kunnolla, mitä sitä kieltämään. Mistään ei ole koskaan ollut täyttä varmuutta ja kaikki päätelmäni sahaavat siksakkia, en siis todellakaan aio panna kaikkea yhden repaleisen kortin varaan oli se kortti mikä hyvänsä, mutta jotain on saatava aikaiseksi.

Luulen, että koko tämä puutarha ja yö ovat pelkkää pintaa, jonkinlaista taidokasta silausta, mutta pinnanalaiseen en pääse käsiksi. Olen juuttunut tähän missä olen, enkä totta puhuen uskaltaisi katsoa pinnan alle vaikka pystyisinkin. Olen tietysti matkustellut hiukan, käynyt talossa ja aidan takana ja silloin tällöin kävelyllä vieraideni kanssa. Luulisin olevani jo aika vanha, mutta en tiedä tarkasti, sillä ajantajuni on puutteellinen tavalla, jota en osaa määritellä edes alustavasti. Minun ei tarvitse syödä tai juoda, ei ulostaa eikä tehdä työtä, luultavasti kuitenkin hengitän ja minulla on jonkinlainen sydän joka lyö. Voin myös heilutella raajojani ja hyppiä ja puhua ja huutaa, sekä ajatella ja tuntea, jos tätä nyt voi ajatteluksi ja tuntemiseksi kutsua, en osaa sanoa.

Joskus ajattelen, että tämän täytyy olla taikapuutarha, mutta syystä tai toisesta taika ei vain ole kovin onnistunut. Mutta jos näin tosiaan on, niin kuka silloin on taikuri ja missä hän on, missä on yleisö, ainakaan minä en tunne minkäänlaista halua taputtaa, en ole lainkaan ällistynyt, viihdyin vain harvoin ja oikeastaan olen melko kyllästynyt ja vähän kiukkuinenkin.

En enää nykyisin ajattele kovin usein, että tämä on taikapuutarha. En tiedä mitä tämä on, mutta samalla kun ajattelen omaa tietämättömyyttäni, tunnen sisimmässäni ettei se ole totta, että huiputan itseäni, että tiedänhän minä. Mutta sitten kun koetan saada kiinni siitä mitä tosiasiasa tiedän, en koskaan tavoita mitään, ymmärrykseni kauhoo tyhjää, muistini on täynnä mustia onkaloita, intuitioni levittelee neuvottomana käsiään ja vaistoni polkevat paikoillaan ja tunnen itseni entistäkin hölmömmäksi. Merkillinen tilanne, en pääse puusta pitkään sitten millään, enkä silti voi antaa asian vain olla.

Toisaalta voisin aivan hyvin sanoa, että tämä ei ole puutarha, joten mikä ettei, sanotaan niin. Istun kyllä jonkinlaisen katoksen alla penkillä tai jollakin penkin tapaisella, joka keinahtelee kevyesti edestakaisin. Ympärilläni on tila, joka on melko symmetrisesti rajattu, ja erilaisia varjomaisia hahmoja on vähän joka puolella ja niistä voi helposti kuvitella kaikenlaista, ei nyt aivan mitä tahansa, mutta kaikenlaista kuitenkin. Vieraita täällä ei käy lainkaan, en itse käy ikinä missään, puhun kaiken aikaa itsekseni tai kirjoitan tähän muistikirjaan ylös ajatuksiani. Tämä tosiaan on kirja ja minulla totta vie on kynä kädessäni ja on pienimuotoinen ihme että näen kirjoittaa sillä on niin pimeää, tuo kepinnoikkaan ripustettu lyhty sivummalla ei paljoa valaise. Luulen, että kirjoitan melkein pelkällä tahdonvoimalla, niin, kirjoittaisin vaikka pelkällä sormella ilmaan täysin lukukelpoista tekstiä jos tarvitsisi. No, uhoahan tämä vain, mutta on siinä silti se perä että kirjoittaminen on ehkä tärkein oljenkorteni tässä paikassa, en tiedä mitä minulle kävisi jos yhtäkkiä lopettaisin, enkä ole valmis ottamaan siitä selvää. Joten niin minä istun täällä äänettömässä pimeydessä ja kirjoitan enkä uskalla lopettaa, ja pintasilauksen alla on jotakin josta en tiedä mitään enkä haluakaan tietää, ja jossakin on todellinen alku jota en alkuunkaan muista, tai ainakin väitän itselleni niin,

ja hyvänen aika, lyhty palaa kirkkaammin, varjot kerääntyvät aidan taakse, kohta tapahtuu jotain. Käteni tärisevät, puutarha tärisee, keinu huojuu, varjot huojuvat, kohta kynäni varmasti putoaa. Ei, vielä en ole valmis, läpi harmaan ruumiini kuolleen kiveni yli, tuokaa eteeni tuulimylly niin minä työnnän sen vaikka paljain käsin kuiluun! Hetkeni ei ole vielä lyönyt, hourailen täällä yksikseni vaikka maailmanloppuun asti, turha yrittää mitään,

ei täällä ole ketään, ei täällä ole mitään, ei mitään nähtävää, ei yhtään mitään.

II OSA

*Tunnetun reunalla hirvittävä raja.
Ei silmää voi sulkea, ei takaisin palata.*

Ylösalaisin kääntyy maailma.

HARMAASILMÄ

1.

Harmaasilmä tuhkavuoren reitillä, matka vuoren huipulle, selässä musta kivi.

Huipulla puu, se juuritaan irti ja heitetään pois. Uusi puu kasvaa tilalle, se juuritaan irti ja heitetään pois. Kivi putoaa laaksoon, Harmaasilmän on haettava se takaisin. Vuori jää odottamaan, tuhka puhaltamaan, Harmaasilmä jatkaa matkaa,
sama toistuu uudestaan.

2.

Harmaasilmä löysi reitin reunalle, harmaan maan rajalle. Reunaan pistettiin reikä kuin nuppineulalla, takainen tulvi läpi ja täytti koko harmaan maan,
ei Harmaasilmää ollutkaan.

3.

Muistelen Harmaasilmää, mutta en muista alkua, en keskikohtaa, en loppua. Vain häivähdys utuista
hämärää käy mielen laidalla,
tai ehkä sekin on kuvitelmaa, en tiedä.

4.

Harmaasilmän tarinaa kertonut suu on vaiennut. Muistokirjoitus kirjoitettiin vuosikymmen sitten puhaltaneeseen tuuleen. Jos hauta olisi kaivettu, se olisi tyhjä. Näkijä on jatkanut matkaa.

Harmaasilmä, Harmaasilmä, valon oodiin katosit.

TILANNEKUVIA

VÄÄRÄ KUNINGAS

Yö, autioma ja kolme kamelia. Kamelien selässä väärä kuningas ja kaksi palvelijaa, musta ja valkea. Tähdet määräävät suunnan, väärä kuningas kulkee määrätyllä linjallaan, palvelijat kuiskivat korviin, toinen oikeaan, toinen vasempaan.

Erämaalaivat seilaavat, mustavalkoiset ennustukset itsensä toteuttavat. Päämäärät kangastuskaupunkeja, jotkut sisä-, toiset ulkopuolella.

Aurinko nousee ja alkaa paahtaa väärää valtakuntaa, väärä kuningas jatkaa matkaa, kukaan ei osaa nauraa.

TIKAPUUT

Tikapuut Taivaaseen laskeutuvat kellariin, kellarin lattian läpi pimeään, pimeässä silmä joka ei koskaan sulkeudu, se uneksii jatkuvasti. Unissa unen sankari rakentaa tikapuita ja uskoo itseensä, johdatukseen ja tiehen,

ja Taivas odottaa uneksijaa tikapuiden päässä, odottaa tikapuiden päässä, puola kerrallaan tikapuut nousevat, taivas odottaa, odottaa tikapuiden päässä.

On toinenkin suunta silmän katsoa. Se aukeaa kellarin salaisuuden takana.

SADE

Pisarat pimeässä, tippuvat kuin kivet, jokainen niistä osuu maaliinsa, sade ei lakkaa, suojat ei auta. Pisaroiden iskut, iskujen kipu, kivun kauhu: Kaikki ne tulevat, löytävät reitin pois kaikista kätköistä kaikkien verhojen takaa. Löytävät luo ja tippuvat kuin kivet, kovaa ne osuvat. Kovaa hakkaa musta sade sydämen sisällä, itse paikalle manattu.

Tyhjyyden kammio louhittiin valtakunnan rajalle. Kammiossa yksinäinen silmä kääntyi nurin ja alkoi nähdä satuja. Sadut eivät pitkään kestäneet onnellisina, ei, pian ne olivat kauheita, kauheita, kivet löysivät luo ja pommittivat, osuivat.

VEITSI

Kyllä sinä sen veitsen näet, kelmeänä se välkähtelee punaisen joen yllä, tuo yksikärkinen kuu, lukemattomat viillot viiltänyt. Haltijansa vaalima, kieltämä, piilottama, alkuperäisestä eetteristä terä taottu, kahva pelkkää pelkoa. Punainen on virrannut jo aikakausien ajan, huudon määrää ei kukaan ole mitannut, yksikään vaaka ei ole koskaan punninnut kenellekään oikeutta, veitsi on laki joka hellittämättä iskee yön varjoissa,

Loisto on näkemättä.

VÄÄRÄ EHTOOLLINEN

Luunsirut narskuivat ja nielaistiin, elämä söi elämää, punaiset huudot vyöryivät taivaalla tuuli puhalsi veitsiä, satoi katkaistuja suonja, satoi kaatamalla.

Mutta ei se mitään elämää edes ollut, se oli pimeydessä kiitävä irvikuvasarja, hehkuvan kruunun kantaja heilautti kerran sormiaan ja poissa, maailmannäkijä koko maailma.

KÄÄNNEKOHTIA

POSTIKORTTI KOTIIN

1.

Kuutamokuja, puut notkuvat varjoisia tuulentupia, linnut välähtelevät mustina kahahduksina lehvästön lomassa, kulkijan askel pitkä ja kiivas, kamara huohottaa, hullu paimen tanssittaa eksyneitä lampaita,

ei... ei...

Sydämen jalokivi kadotettiin valonlaskun myötä, nyt valon edessä roikkuu läpitunkematon verho paksuna ja raskaana. Vain onnettomia peilejä kirkkauden tilalla, pelkkä pumppu enää rinnan keskellä, kädet hakkaavat yhä kovempaa ja kovempaa tahtia, kaavoja ja sanoja sataa kaatamalla, myrsky on vellonut jo satoja vuosia...

Onneksi taivaan aukko avattiin, nyt halkeamia kaikkialla, niiden kautta säteilee sisään uudenlaista valoa. Kuu ei enää kestä vanhalla paikallaan, se pirstoutuu pois, kulkija irtoaa kaikista suunnista, valkea lintu lehahtaa juuri tähän ja asettuu sydämen paikalle,

laulaa suloista laulua, ei lopeta.

2.

Kylmät karavaanit, kolk kolk kolk, rattaat kyntävät raskaina. Kuiva autiomaa tomuksi rutistettu, piikkejä matkalaisten lihassa jo syntymästä saakka. Kokonainen maailma sullottuna tummanharmaaseen laatikkoon, laatikon keskellä Silmälle kurkistusreikä, siitä se ei osaa irtautua ja kääntyä. Se on uppoutunut näkymään ja odottaa valonnousua ja vihreämpää ruohoa, tovereiden halausta, tanssia ja laulua,

odottaa ja odottaa, joskus saa nähdä vilauksen paremmasta jotta jaksaisi edelleen jatkaa katsomista,

ja kun yksi laatikko on loppuun katsottu niin seuraava odottaa vuorossa, laatikkojen rivi kaartaa kaukaisuuteen päättymättömänä laatikkojen sarjana.

Käsi laskeutuu näkijän olalle, kiskaisee lämpimästi taaksepäin. Laajuudet koskettavat, irtautuminen alkaa, Silmä muistaa itsensä, unennäkijä paljastuu ja katoaa,

Koti.

HISSI

Se oli eräänlainen säde joka liikkui vauhdilla kosmoksen kerrosten läpi – mekaaninen käsikäyttöinen hissimme oli yleensä kokonaan jumissa tai liikkui vain vähän – mutta nyt näkymät laukkasivat villeinä hevosina enkä enää tiennyt mikä oli mustaa mikä punaista, mitä tahansa saattoi olla koska vain tulossa ja olikin, jokaisessa kerroksessa aukeni koettavaksi erilainen maailma ja maailmoja oli tuhansittain ja niiden jokaisen seassa oli tuhansia erilaisia eläjiä,

alkuperäisen hissin suunnittelijat olivat selvästi järjiltään, kampa käänneltiin ihan miten sattuu, mutta säde oli violettiä kultaa, se halusi kiskaista meidät irti ja kiskaisihan se, suoraan katosta läpi.

RATSUVÄKI

Ratsuväki jolkotti sisään vasemmasta korvastani, aseinaan lauluja, soittimia, viiniä ja sikaareja. Olin ollut jo kolme vuotta vangittuna kerrostalon alimmassa kerroksessa, vartijoideni määräykset olivat ankaria ja ahtaita, psykologiset kahleet vahvoja, olin kyllä suunnitellut pakoni jo valmiiksi mutta enää minun ei tarvinnut, ratsuväki tanssi pöydillä ja minä nauroin.

KAPTEENI

Kaarnalaivan kapteeni tuohipurjeen alla, huutaa käskyjä tuuleen, tuuli puhaltaa ne myrskyn
Silmään, Silmä kääntyy katsomaan kapteenia, koivunlehtipuku lepattaa tuulessa, kuralätäkkö
loiskuaa, verho aukeaa, lumous katoaa, Silmä kääntyy nurin,

Loiston maa.

ARVOITUS

Mielesi keskellä on pöytä, sen sinulle rakensin, maljakon asetin. Maljakossa olet sinä, kuljen hiljaa sivummalla, maalaan aaltoa ilmaan, maljakko kukoistaa, et ole enää siellä.

Tee pöydällä mitä haluat, ei ole pöytää. Maljakko muuntuu kuutioiksi, kukoistava aalto hyökyy joka puolelle kunnes häviää kukkivaan ilmaan.

Lakeus laskeutuu ja muuntuu sillaksi, ei ole ketään joka sillan ylittäisi,

näkijä palaa.

VÄLIOSA

*Rakkauden jumala ei tänne katso,
hän ei tiedä tästä mitään.*

*Hänelle tätä ei ole olemassa,
ja siinä on hänen vastauksensa.*

Se vastaus on täällä kuultava.

KOLME TARINAA

-Gnostilainen kertomus, eräänlainen

Ensimmäinen tarina alkaa keskeltä, keskeltä metsää, metsäaukealta. Kosteaa, upottavaa heinikkoa, keskemällä tiiviimpiä mättäitä. Niiden lomasta kasvaa kituliaita koivuja, koira lojuu kallo halki suuren kiven vierellä.

Kivi on ihmisenkorkeinen, puoliksi sammalen peitossa. Koira on ehkä ajokoiria, iltahämärän valossa sitä on mahdoton sanoa varmuudella. Aukion laidalla on rypäs isompia kivenlohkareita, koiran pään vieressä on pienempi kivi, teräväreunainen, reunassa kerros muhvia ja punaista.

Koira ei liiku enää, se on ollut kuolleena jo tovin. Vielä sitä ei ole syöty, vasta hyönteiset ovat löytäneet paikalle. Karminpunaisia ja rusehtavia roiskeita pitkin suuren kiven rosopintaa kuin kalliomaalausjäljitelmiä, todellisina merkkeinä taas yhden elämän hajoamisesta.

Koira on poissa eikä palaa.

Isku laskeutui vasemmalta, hieman yläviistosta ja lujaa. Toista iskua ei tullut. Koira haukkui vimmittuna sivummalla ja koitti tempautua irti kettingistä. Se onnistui siinä vasta myöhemmin, auttamattomasti myöhässä ollakseen enää mitenkään avuksi. Se teki silti sen minkä voi, nuoli isäntänsä kasvot puhtaiksi ja säntäsi sitten metsään iskijän hajuäljen perässä. Ja siellä se kohtasi oman loppunsa metsäaukean hämärässä suuren sammalkiven vieressä, tasan yhden kerran ulvahtaen.

Kuolema on säie joka virtaa. Se iskee jatkuvasti, paineella. Se hakkaa jokaisen lopulta pieniksi murusiksi, palansirusiksi jotka eivät enää yhteen palaa.

Elämä on maininki. Se vyöryy värähtelevien voimien sähköiseen tyhjyyteen ja haalii tarvitsemansa osat yhteen. Alkaa hengitys, syke tiivistyy ja kohoaa, syntyy halu synnyttää silmä pimeyteen ja nähdä, huutaa ja juosta.

Sokeita ovat nuo kaksi jumalaa. Sokeita ja ainoat mitä tämä maailma tuntee, muita ei tule.

Rakkauden jumala ei tänne katso, hän ei tiedä tästä mitään. Hänelle tätä ei ole olemassa, ja siinä on hänen vastauksensa.

Se vastaus on täällä kuultava.

Kaksi haljennutta kalloa, toinen pihamaalla toinen metsäaukealla, tajunta hajaantuneena molemmista tuulten teille yhtä tietämättömänä kuin ennenkin. Muistinrepaleita näkyy vielä hetken tajunnan silmän edessä, sitten purkautuminen päättyy ja sokeuden jumalat tanssittavat näkijän eteenpäin päämäärättömällä tiellä.

Itse itselleen näkijä sen kaiken tekee, uudestaan ja uudestaan, mutta ei sitä itse tiedä. Muotoutuu taas jossakin joksikin mitään ei muista, eikä mene kauaa kun kaksi uutta kalloa on jälleen hajalla ja uusi astia pirstaleina.

Emme osaa tilanteesta omin avuin pois, mutta tiedämme silti, että aukko pois on olemassa. Jonkinlaisella rajaseudulla on aukko, ja aukon takana rakkauden jumalan vastaus on kärsivällisesti odottamassa.

Toinen tarina on unohduksen tarina.

Tarina kertoo hiekkarannasta ja merestä. Valkeaa hiekkaa miltei silmäkantamattomiin, aurinko paistaa hentoisen pilviharson takaa, tuulee pehmeästi, vesi lipplattelee samettia. Tai ehkä on lämmin tuuleton yö ja kuutamo, tumma hiljaisuus liikehtii hellästi, askelet painuvat santaan, jalat ovat paljaat, varpaat kipristelevät hiekassa. Sisimmässä syvä tyyneys, mietteet virtaavat kuin kohtalon puhe, hiekka hengittää lämpöä meri huokailee rauhaa, ja niin edelleen kunnes tarina on lopussa.

On kuoltava kuin hyppy kuiluun.

Ennen hyppyä on elettävä, elettävä täydesti, kuoltava täydesti, tuhat kertaa ja enemmän. Molemmalle sokealle jumalalle on uhrattava niille kuuluva osa uudestaan ja uudestaan, kunnes mittalasi tulee täyteen ja epätoivo syttyy tuleksi ja ne liekit korventavat niin, ettei muuta vaihtoehtoa kuin hyppy ole jäljellä.

Kuilunpohjan kuolemassa aukeaa aukko, sieltä kurkottaa käsi joka ottaa kiinni, mutta jäljellä ei ole enää ketään jota ottaa kiinni, käsi kauhoo tyhjää, vie tyhjän mennessään.

Kulje pois tästä tiedosta, älä kuuntele kuilun tarinaa. Etsi hiekkarantaa, jonne aina olet halunnut, jonne todella kuulut. Etsi kunnes löydät, ja jos löydät niin pidä kiinni. Ja jos olet tyytymätön (kuten tulet olemaan), niin jatka matkaa ja etsi uusi, ja taas uusi, äläkä välitä sivummalta kantautuvista murtuvien kallojen äänistä. Älä katso kauhun sakramentteja joita sokeiden jumalien kirkossa toimitetaan, älä näe niitä, jatkat vain matkaa, tarkoitan tätä vilpittömästi. Katso ennemmin miten kuutamo loistaa hopeisen tien jalkojesi eteen hiekalle, tunne miten merituuli pajaa ja silittelee helmojesi alla, oivalla miten hiekkarannan sylissä voit jatkuvasti keinahdella kohti tyventä rauhaa, kohti kuulasta kohtaloa yhdessä kaikkeuden kanssa,

ja vaikka et koskaan sille rannalle saavukaan, niin kulje silti sitä kohti. Vaikka vallihaudat ja sotavarustukset tukkisivat tiesi, vaikka nälkä ja taudit asettautuisivat esteeksi, niin kulje silti sitä rantaa kohti äläkä katso kuiluun kuin kita. Vaikka kaikki tuntemasi kallot olisivat jo murskana paitsi omasi, vaikka epätoivon tuli alkaisi jo korventaa ja maailman ulvonta yltyisi huutojen pauhuksi korviesi juuressa, niin elä hiekkaranta sisälläsi todeksi se on ainut tie. Poispäin kuilusta, poispäin kuilusta, poispäin kuilusta joka on pahempaa kuin kuolema, miksi se piti edes mainita.

Koska on kerrottava kolmas tarina.

Kuilu on piste, johon siihenastinen elämä päättyy. Hyppy on alku, ensimmäinen askel. Siinä kaikki laitetaan likoon kuilun puolesta omaa itseä vastaan, kaikki annetaan pois omista käsistä tuli mitä tuli.

Uskolla kuilunjälkeiseen elämään ei ole merkitystä. Jokainen hyppääjä siihen uskoo, mutta mikään siitä ei ole niin, mikään ei mene niin, kaikki usko on houretta. Kuilu on kuilu ja se tekee itsestä lopun. Kuilun pohjalla aukeaa aukko ja alku, mutta sinne ei saavu kukaan. Jokin muu jatkaa matkaa.

Vastaus annettiin jo kaiken alussa, muuta kutsua ei tule. Halkeavien kallojen maasta on vain yksi tie pois, haaveiden hiekkarantaa ei ole.

Kuilu on itsen sisällä, hyppy ilman ehtoja. Aukeaa aukko, aukon takana Koti.

Vastaus kuuluu.

TARINOIDEN JÄLKEEN:

Kuilun tuolla puolen seisoo ylittänyt, lyhty on syttynyt, kaipaus katsoo olan yli taakse. Lähtee viesti joka ei kuulu, tuuli kahmaisee sen ja viskaa kuiluun. Tuuli vie kaipauksenkin, lyhtykin kuvitelmaa, ylittänyt jatkaa matkaa. Ei edes tyhjää taulua enää, ei kuilua, ei tuulta, ei ketään.

Kukka aukeaa.

III OSA

*Lähtijä katsoo vielä kerran olkansa yli,
näkee sinut,
hymyilee,*

poistuu iäksi.

MUISTOJA TIELTÄ

MARRASKUU

1.

Jokin vääntää minussa sitä kohtaa, joka tuntee, kuin rähtiä. Se on hieman napani yläpuolella ja siitä tuuman verran sisäänpäin, noin kämmenenkokoinen alue, ja mitä siinä tuntuu on yhtä vähän minun kuin tuo taivaalle asetettu harmaa valonvähentäjä, tuo harsopeitto joka matelee äänettömästi yläpuolellamme kuin liskojen maasta lähetetty vitsaus.

On pimeää, vain sähkövalojen pisteliäs rykelmä rakennettu sitä vastaan. Pimeä on keskittynyt järvenselän ylle, sen ydin on järvenautiuden sydämessä, ja jos en näkisi mitään vaan tuntisin vain, olisi tuo pimeys lämpöä ja valoa, niin kuin se onkin, ja kaupunki selkäni takana hulluksi tekevä valoton onkalo jonne en koskaan menisi, niin kuin se onkin, mutta koska en tällä hetkellä ole pelkkä aineeton tunteva mieli en voi sukeltaa minua kutsuvan pimeyden syliin paitsi hengessäni, nuo rantakalliot ja hyiset vedet tuhoaisivat kehoni hetkessä. Minä elän nyt sähkökansan parissa mielipuolista elämää, niin se on tässä ajassa järjestetty, ei voi mitään, mutta ainakin minä näen nyt mikä täällä on lämpöä ja mikä kylmää ja mikä pahempaa, tiedän että silmilläni on taipumus kääntää asiat nurin, ja minä tiedän että vielä joskus tulen lentämään edessäni aukeavan lämmön pohjattomaan maailmaan missä yksinäisyyttä ei ole, sinne minä lennän vapaana ennen kuin poistun lopullisesti oman heimoni pariin, joka ei ole tästä maailmasta,

niin, minä tiedän, ja tietämisen hetkellä jokin pimeydestä tulee ja koskettaa kevyesti ja sytyttää sisääni hehkun, joka on siellä aina ollut, ja vaikka käännyn takaisin ja lähden pois kuten minun täytyy, se hehkuu edelleen eikä vähene, olemme kaikki pimeässä syntyneen isoäitimme sylissä, täällä olemme aina olleet hänen hehkuvia ottolapsenlapsiaan, kotoa karanneita, pahan kerran eksyneitä.

2.

Tehtäväni oli tie jota kuljin, kuljen sitä yhä. Katson taaksepäin enkä ymmärrä, silti ymmärrän hyvin. En ole voinut pysähtyä ja jäädä seuraksi, en rakentaa kotia. Ja teitä kahta joita odotin, en voinut kutsua luokseni, nyt kuljette jossain muualla. Tehtäväni ääntä olen tahtonut tarkkaan kuunnella, on ollut aina eteenpäin kuljettava, vaikka hinta on kova. Taakseni olen jättänyt enemmän kuin tahdon kestää, enkä vieläkkään ymmärrä, ja silti ymmärrän hyvin.

Toisinaan olen antanut hieman periksi ja jäänyt hetkeksi leikkimään kotia tuntemattomien seutujen keskelle, vieraiden olentojen seurassa olen hourailut hymyssä suin olevani joku jolla on elämä, sitten ravistautunut irti ja lähtenyt taas tielleni, joka on kuljettanut minut kauas, niin kauas, ja nyt seison maailman reunalla enkä osaa enää huutaa, en itkeä, en nauraa,

näin kirjoitan kynälläni, kyöneleet silmissäni, ehkä hymyilen vähän.

TOINEN MAISEMA

1.

Valopallo vihreän niityn yllä. Vain välähtävän hetken. Sitten uudestaan, vihreän niityn yllä. Sitten kauempana pimeää vasten, varjoja vasten, ja kuulen merkillistä kumua jonka lähde en tunnista. On myöhäinen ilta enkä tiedä mitä ajatella. Sitten valo on poissa eikä enää palaa.

Se ei ollut tästä maailmasta. Näin sen samoin kuin kaiken muunkin, mutta silmäni eivät sitä tavoittaneet. Se oli tullut tarkoituksella lähemmäksi, vierailulle, se oli viesti jonka näin kun se kosketi mieltäni, niin luulen, tuo valopallo vihreän niityn yllä, välähtävä sanoma tajunnan liikkumattomalla pinnalla.

Kauempana pimeä yltyy, tihenee. Kohta niitty ei ole enää vihreä. Enkä minäkään ole tästä maailmasta, vain välähtävä viesti kuten kaikki muukin, hetken vihreällä niityllä, sitten poissa, sitten uudestaan pimeää vasten, varjoja vasten, sitten poissa.

2.

Aamulla tuuli puhalsi ovelleni joukon tummansinisiä lehtiä. Ne olivat merkillisen tummansinisiä, kämmenenkokoisia, vielä elossa. En avannut lehdille ovea, en tahtonut niitä sisälle talooni. Katselin ikkunasta kun ne pyörteilivät ulkona, suorittivat kieppuvaa rituaaliaan ja odottivat. Katselin pitkään enkä antanut periksi.

Sitten muutin yhtäkkiä mieltäni. En tummansinisten lehtien suhteen, vaan koko maailman suhteen. Avasin oven selälleen ja annoin kieppuvan sinisyyden puhaltaa sisään miten se halusi. Ei se ollut minun taloni, ei noilla lehdillä ja niiden tyhjällä rituaalilla ollut mitään merkitystä, enkä minä edes ollut siellä. Ei kukaan ollut siellä. Jätin oven auki ja olin poissa.

OPPI

Filosofiallani ei ole nimeä. Maailmani kuva alkaa hiljaisuudesta, ilosta joka ilmestyy hiljaisuuden keskelle ja kasvaa siellä siiviksi, joilla voi lentää kaikesta huolimatta.

Maailmankalvon takana tummat säikeet vaanivat ja hallitsevat, kuin lonkerot ne kiemurtelevat. Ne on tungettu sinne piiloon tiedostamattomiin, ja sieltä ne salassa vetelevät haluamistaan naruista. Koko maailma tanssii noiden tummien säikeiden tahtiin, ja se tanssi on hirvittävä, mielettömyys on tanssin nimi.

Katson tätä näkymää ja jos joskus olin ihmetellyt, mistä kipu oli todella lähtöisin, niin enää ei tarvinnut arvailla. Minähän se olin, kaikki oli yhtä ainoaa suurta sisäpuolta: näkyvä ja näkymätön, ylhäällä ja alhaalla, tämänpuoleinen ja tuonpuoleinen, mikään ei ollut ulkopuolella.

On avattava siivet ja katsottava kaikkea mikä on maailmankalvon takana. Aivan kaikkea on katsottava ilman ainuttakaan poikkeusta ja tehtävä valinta. Siivet kasvavat katsomisen mukana, valinta etenee hetki kerrallaan ja hiljaisuus syvenee kohti loputonta. Vaihtoehto, jota vastaan ei voi valita, alkaa hallita kaikkea, eikä jäljelle jää muuta mahdollisuutta kuin lentää, lentää vapaana.

TERÄLEHTITALO

-Matka eteenpäin

VIIMEINEN TARINA

He tekivät kuolemaa solassa, aurinko paahtoi kuumana. Kaksi istui vierekkäin kivellä, yksi makasi maassa. Se oli vain ajan kysymys, vielä sitä oli jäljellä. Kukaan ei tiennyt kuinka paljon, taivaalla ei näkynyt pilviä. Yöhön oli aikaa, kaikki ratsut menetettyjä. Toinenkin kävi pitkäkseen, enää yksi istui kivellä.

Violetteja viiruja taivaanlaella kuin aukeavia aukkoja. Tässä paikassa ei ole väliä, mikä on totta mikä hallusinaatiota. Kolmaskin käy pitkäkseen, taittelee takin pään alleen, tätä kestää vielä tunteja.

Lintuja kaartelee kaukaisuudessa, katse seuraa, sulkeutuu, sanaakaan ei sanota. Kaikki on selvää, sen jokainen tajuaa, kiven juurella makaa kolme todistajaa, rajat murentuvat maailma aukeaa, tässä paikassa he ovat aina tehneet kuolemaa.

Yö yllä maa alla, on alkanut tuulla, utua taivaalla. Tähdet himmeinä udun takana, kaksi makaa paikoillaan liikkumatta. Kolmas avannut silmänsä, harso raottuu, tähdet loistavat. Yksi tähdistä putoaa, lähtee lentoon, kaartaa alas vauhdilla. Avoimet silmät hymyilevät, kostuvat, rinta kohoaa viimeisen kerran ja

JÄRVELLÄ SATAA

Järvellä sataa, järvellä sataa, kimalaiset piilottelevat kaislanvarsien, kaislanvarsien... tila huojahtelee, huojahtelee jalkojen alla, luulit sitä elämäksi mutta kuolit jo kauan sitten järvellä sataa, ei ollut täällä elämää oli pelkkä bardo vain, elämä oli toisaalla, jatkettiin kuin ei mitään ei paljoa edes ihmetelty.

Järvellä sataa, paksuja pisaroita, laihoja kimalaisia rannan, rannan... kaislanvarsien hölmöä heiluntaa eestaas, eestaas, järvellä sataa. Katso nyt mikä se paikka on, jossa koetat viihtyä, tukevaa kamaraa eivät jalkasi ole koskaan tunteneet, hiekkaa vai kalliota ei sen väliä, täällä jokainen talo sortuu ja uudestaan ja uudestaan se rakennetaan tuulen puhallettavaksi taivaan tuuliin järvellä sataa, kimalaiset eivät välitä enää mistään, käyvät suoraan kohti, kaislanvarret lävistävät sydämen, punnitsevat, julistavat tuomion järvellä sataa, loputtomia pisaroita täsmällisissä paririveissä, mieli huojahtelee yhä enemmän, kaikki tunteet ovat täällä, järvellä satavissa pisaroissa kimalaisissa, korret laulavat tuomiota ja se on suopea, kaikki jatkuu uudestaan, kaikki jatkuu uudestaan, järvellä sataa

TILA

Lattialankut narahtavat, murenevat, putoavat. Sielut pirstoutuvat, puristuvat paaleiksi, paalien pyramideiksi. Pilvet pinttyvät horisonttiin, leviävät kuin mustetahrat vyöryvät päälle, ja sinä olet siellä, silmäsi vielä hengittävät talo on sortunut, pilvet huutavat horisontti taipuu ilkeästi kukaan ei ymmärrä miksi. Kaikki järkevä on mennyt pois ei täällä ollutkaan.

Mistä tämä paikka on tullut, nämä hengittävät sielut, sortuneet talot, loputtomat huudot, mistä?

Sinä muistat kyllä, tuot Mielen takaisin, hengität kaiken paikoilleen niille sijoilleen, pilvet horisontin ylle lattialankut jalkojen alle, kuvittelet ympärillesi talon kukaan ei enää huuda, mikään ei murene, järki on täällä koska niin tahdot, ja mitä hyvänsä se onkin niin sielusi katsoo suoraan sitä kohti, ottaa vallan pois ja päästää irti, vapauttaa kaiken paikoilleen, omille juurilleen ja lentää, laajenee, palaa kotiin.

TÄHTI

Komeetta, ei, vaan kolme komeettaa häntineen yhdensuuntaisilla radoilla. Ja kaksi ankeriasta kaukana alapuolella kaislikon seassa ihan kylminä ja limaisina. Ja nämä viisi muodostavat kärjet viisisakaraaisessa tähdessä, jonka alkuperä ei ole tiedossa. Tähti on tuntematon ja lyhytikäinen, silti kosmoksen rakenteeseen uurtunut eikä sattumalta.

Ankeriaat laulavat, kauniisti ne laulavat kaislikossa komeetat kiitävät mykkinä. Mutta vain hetken sillä tähti on jo poissa, edes pölyä ei jää jäljelle, ja merkitys on kadonnut tähden mukana. Enää suora viiva ankerioiden välillä ja taivaalla komeettojen yksinäinen kolmio, kukaan ei tiedä miksi geometria läpäisee kaiken läpikotaisesti, kukaan ei sitä ymmärrä.

Kolme hohtavaa häntää hiipuu hitaasti taivaalla. Ankerioiden kaunis duo laulaa kaislojen seassa niille todistusta. Koko maailma palelee, värinää sen jokaisessa jäsenessä, sen ontossa ytimessä, ja sitten hiipuvat hännätkin häipyvät, haihtuvat, ankeriaat jatkavat lauluaan, tähti ei palaa.

KÄÄNTYMYS

Kynttelikkö, jokin siihen asetetuista kynttilöistä palaa ehkä ei, ehkä on jokin ikkunalaute jonkin ikkunalasin takana ehkä ei, ja juuri sinne kynttelikkö on asetettu. Mutta kyyneleet virtaavat, joittuvat, soistuvat, ja se on laki.

Tällä yksinäisyydellä, joka asuu näiden harmaiden lakeuksien varjoissa, ei ole nimeä. Tämän jalkojen alta löytyvän terävän kamaran alapuolella on kipua, joka pitää jatkuvasti haudata elävältä. Ja kun kaksien naamojen tanssi on käynyt mahdottomaksi, vain sota ja ei-kenenkään-maa ovat kaksistaan jäljellä.

Vaikka pimeään kuiluun lentäisi kuinka monta kultaista lintua, ei kuilun pimeys sillä katoa. Yksikään suojaisaan sopukkaan asetettu kynttelikkö ei kauaa valaise, ei lämmitä, vain sen aikaa että kyyneleet kimmeltävät hetken ennen kuin putoavat, kuin pommit ne alas satavat. Ne poraavat lattiaan reikää, ja me tiedämme mitä lattian alla kellarissa lymyää, ja silti kyyneleille ei tule loppua. Toivo on pieni olento, joka lentää sokean linnun selässä, ja sen linnun nimi on epätoivo.

Vihdoin mieli kääntyy pois ja kääntymisen hetkellä katoaa koko paikka. Kynttilät palavat tasaisesti, ikkunan takana tuulee, muutama vesinoro valuu pitkin ikkunalasia. Talossa on lämmintä, niin lämmintä, jokin ottaa sydämen syliin ja halaa sisäpuolelta. Silmät sulkeutuvat, sisäänhengitys, uloshengitys, hiljainen hymy ja huokaus. On niin kirkasta, on niin lämmintä.

TERÄLEHTITALO

Laakson laidalla lentävien terälehtien talo. Sataa pisteleviä havunneulasia, on satanut jo viikkoja. Vihreitä virtaavia neulasuomia metsäpolkujen paikalla, niitä pitkin kulkee varjomaisia hahmoja päät kumarassa kohti terälehtitaloa. Talossa palaa valo, se on kirkas keltainen pyörre, ilon hiukkasista säteilevä, ei muuta sisällä talossa.

Talon ovi avautuu, valo syöksyy ulos, haihduttaa kumaravarjot tuulten teille ja kauemmas. Terälehdet lentävät ilmaan ryöppyävänä suihkuna, talo on poissa, lehdet leijailevat taivaalla sikin sokin havunneulasten seassa,

kunnes järjestäytyvät teräviksi kirjaimiksi, merkityspalasiksi, salaisen kielen sanoiksi.

Viesti on selkeä, laaksosta on lähdettävä. Kukkuloiden yllä kahdeksansakarainen tähti johdattaa, ottaa lähtijää kädestä. Lähtijä katsoo vielä kerran olkansa yli, näkee sinut, hymyilee, poistuu iäksi.

KAIKEN PÄÄTTYMISEN SÄKEET

KAIKEN PÄÄTTYMISEN SÄKEET

Istun ja kirjoitan irrallisuuden säkeet, kaiken päättymisen säkeet, pois putoamisen laulun. Ilta tummui yöksi jo kauan sitten, yö katosi eikä ottanut ketään mukaansa. On turha huutaa, turha lausua sanaakaan. Mikä on ohi, on ohi.

Hetkien polku päättyy aukkoon joka on musta, minä tiedän mitä on aukon takana. Askeleet vielä kesken kiiruhtaa ei voi, perille ei saavu kukaan.

Kuuman illan lämpö ja hetkien rytmi, nyt ja tässä, muistot ja tulevaisuus pelkkä tyhjän oodi. Tarinat hajoavat tuuleen kukaan ei niitä koskaan kuullut, illuusio haipuu hiipuviksi säkeiksi, laulu on ohi.

KUIKKA

Kuikka, kuikka, huuto ja kaiku, yö on päättynyt. Ääni on halkaissut tumman hämäräni majan, maja on poissa, kuikka poissa, askel

Spiraalitie vain muisto, se muisto oli olemassa eilen. Tie päättyi viisitoista vuotta aiemmin, ja se tie oli koko elämä. Kulkijaa ei enää ole, vain muistaja huojuu usvassa, muistot usvaa, elämä usvaa,

tule takaisin kuikka!

Ei paluuta. Rantaheinikko palelee, usva kiertää kehää, ei paluuta.

Silmien takana silmä, ei ääntäkään. Ylhäällä on aukko ja se loistaa, yö on päättynyt. Kaiku kiertää takaisin, kaiun takana kuikka, kuikka, usvaa ja kehä

Riittää. Yö on päättynyt, askel

SAAPUMINEN

Sammakot kaikki lähteneet, ei kutua enää, ei kurnutusta. Yöt kylmenneet, päivät haaleaa utua, joka painaa raskaana hartioita. Valjut vanat matavat lammikoiksi tähän vanhaan maahan, rakennelmat nousevat ja sortuvat sähköisessä virrassa. Virta ei jaksaisi enää hengittää, se on jo vanha ja väsynyt, se haluaisi jo pois täältä.

Kuluneet sähköuomat, hunningolle vääntyneet kentät. Naamioeläimet ajatushäkkeihin kietoutuneina, hirvittävä vauhti. Sumu paksua, lammikot haisevat, kurjet eivät enää lennä.

Taikasammakot saapuivat ja poistuivat, ei tästä ollut niille kodiksi. Kurjet lähtivät pian perässä, veivät aarnet ja suot mennessään, kuparinkultaisten petäjien haltiat. Ne etsivät taikojensa tekoon sopivamman maan, missä kauniinvihreä neito oli rakentanut kirkkaista virtauksista uuden talon.

Talon yläpuolella aukko, reitti ja valo. Helmeilee mahdollisuuksien vuo, kutu alkaa, kurjet laskeutuvat.

Tule.

TYÖT

Kyntäminen on päättynyt, aurat taottu lentäviksi lautasiksi, lautaset kohoavat sulavina linjoina peltolakeuksien ylle, kiitävät vapaina minne haluavat.

Maa on vaihtunut. Ahdas pimeä sumulaatikko, jonka sisällä kaikenlaiset hirviöt asuivat, on mielen yltä viimein pois lahonnut. Se on enää pelkkää pölyä, auenneesta aukosta virtasi tieto ja hajotti sen pois. Sataviisikymmentä enkeliastia avautuivat kirkkaiksi kukinnoiksi, kukinnoista nousi tuhat eri väriä jotka maalasivat aistimusten seinän uudeksi.

Maa on vaihtunut, lautaset lentävät, aurojen aika ei palaa.

MAININKI

Tummien tuulien virrat, läpikuultavat, keskipisteestä irronneet. Jatkoivat matkaa värähtelysäikeet, uusia kuplasia mukanaan kuljettivat. Keskipisteen paikalla pelkkä tyhjä, tyhjän takana kultainen maininki, ei alkua, ei loppua.

Maininki vyöryää tähän, nyt, niin lempeästi, rakkaus

Säikeiden virrassa veneiden laivasto. Jokaisessa veneessä joku ja tarinoiden vyyhti. Virta levenee, virta on meri. Meressä säikeiden matka, pyörteilevät spiraalit.

Nousee saaria veneilijöiden asua, loputtomasti saaria, yksikään niistä ei ole koti. Reitti sisäänpäin ainoa väylä, virtojen merestä sitä ei löydä. Kultainen maininki hehkuttaa hellästi yksinäistä venettä, saaristo jää taakse, merenputous edessä, taivaanranta avautuu, vene on poissa.

JÄLKIKIRJOITUS

*Tie päättyy,
kulkija katoaa.*

Loiston maa.

ILTAPÄIVÄTEELLÄ APOKALYPSIN JÄLKEEN

1.

Matka on ohi, työt tehty, tehtävä suoritettu. Istun kallionnokassa vanhojen mäntyjen alla lepäämässä ja pohtimassa. Alapuolellani rannassa on vene jolla olin saareen soutanut, vieressäni pieni majakka, järvenselkä peilityyni, lokki huutamassa kesätaivaalla.

Mietin olinko kadottanut jotakin tärkeää matkani varrella, vai olinko yhä vain uupunut? Vai olinko muuttunut tällaiseksi pysyvästi, kuin toiseksi olennoiksi? En ollut varma, mutta paluuta takaisin ei enää ollut, uutta matkaa ei tulisi, ei uutta tehtävää. Näine hyvineni minun oli jatkettava eteenpäin, tietämättä mihin ryhtyä, tietämättä minne mennä. Olin muuttunut tavalla jolle minulla ei ollut nimeä, jäljellä oli enää seuraava askel, ja seuraava, tuntemattomien hetkien virta vastaanotettavana.

*Näiden rivien jälkeen lämmin
virtaus rintani sisällä,
kuin muistutus, tai lupaus.*

2.

Istun kotona tuolissani, katselen ikkunasta puiden yli levittäytyvää maisemaa. On kesäyön hämärä, taivas miltei pilvetön, kaupungin syke etäistä kohinaa joka kantautuu kuin jostain toisesta maailmasta. Koetan pohtia elämääni, mutta ajatukseni ovat hiljenneet, eivät suostu liikkeelle. Olinko ollut jossakin aiemmin ja matkalla jonnekin huomenna? Niin tarinat mielessäni kertovat, muistojen ja ajatusten äänet: että elämäni on kokemisen jatkumo, jonka alkua en muista, jonka tulevaa tai loppua en tiedä.

Mutta olemassa on vain tämä hetki, jonne kukaan ei saapunut, josta ketään en löydä. Tumma sininen lakeus levittäytyy ylle kuin suunnaton kupoli, valopisteiden virtoja siellä täällä alapuolella, äänet humisevat kaukana, silmäluomet alkavat painua, lasken pohdinnat ja kynän syrjään, nousen pois.

*Ajatuksia mielen taivaalla yöpilvien lailla:
valaisevat vain sen verran, että luulee näkevänsä.*

*Vasta kun aurinko on noussut,
ymmärtää pimeyden.*

3.

Kristityt munkit valvoivat oluen käymistä sammioissa, antoivat ohjeet ja toimittivat siunaukset. Olut pulloitettiin ja lähetettiin tuhannen kilometrin päähän tänne, missä asun, ja nyt siemailen sitä parvekkeella josta aukeaa näkymä kauas järvien ja metsien yli.

En tiedä mitä ajatella, en keksi mistä huolehtia. Hymyilen ja lähetän munkeille kiitokseni, toivotan terveyttä ja pitkää ikää, menestystä sisäisessä työssä.

*Hyvin ja rakkaudella tehty jalo juoma
tuo Taivaan askeleen lähemmäksi,
lähettää siunauksensa kulkijalle
kaukaisessa maassa.*

4.

Istun sohvalla majatalon yläkerran huoneessa, takanani satojen kilometrien ajomatka. Näkymä ikkunasta avautuu peltojen yli järvelle, kaikkialla on hiljaista, pilvet matavat, valo alkaa himmetä.

En tiedä miksi olen täällä, tässä huoneessa, tällä matkalla. Mutta en tarvitsekaan syytä.

Kirjoittelen aikani kuluksi, rentoudun ja odotan kylpyhuoneen vapautumista ja kumppanini paluuta.

Jos huomina tulee, matka jatkuu.

*Missä olenkin, olen matkalla ja kotona,
kirjoittelen tietämättömyyden rivejä,
en osaa kertoa miksi.*

5.

Talven harmauden keskellä palaa valoja, keltaisia, valkoisia ja oransseja. Katselen niitä lumoutuneena ja ajatukseni kadottaneena. Ei ole hiljaista, ja silti hiljaistakin hiljaisempaa.

*Hiljaisuus aukenee äärettömyyteen,
maailmanaallot hehkuvat,
kaikkialla valot palavat.*